

фактическата история на памѣтниците отъ това по-ближно до насъ време, което са нарича сръдне-български периодъ. Послѣ вѣкътъ на Симеона свѣдѣнiята са почти прекъсватъ: намъ сж извѣстни само имената на нѣколко писателя, които са появяватъ при крайтъ на българската независимостъ (отъ 14 до 15 столѣтие), т. е. родомъ българинътъ Григори Цамблакъ, името на когото обикновенно внасятъ въ историята на руската литература, и послѣдниятъ тжрновски патриархъ Евтимии, който е оставилъ нѣколко сжчинения, жития и послания, ниде още ненапечатани. Въ това сжщо време ржкописите, а особенно старите руски ржкописи, ни представляватъ множество памѣтници, — отечници (патерици), поучения, повѣсти, жития, апокрифи, народни предания, византийски хронографи (Амартолъ, Малала и Манасия, — послѣдниятъ е преведенъ въ 14-то столѣтие), — които или несжмнѣнно вече сж извѣстни за български, или баремъ носатъ слѣди отъ южно-славянско происхождение и понѣкогашъ твжрде заблѣжително сжхраняватъ древната старо-славянска форма. Самите български пжрвообрази на тие произвѣдения сж твжрде рѣдки, защото българските ржкописи сж са изгубиле или даже сж биле истрѣбени отъ гржците въ послѣдните нѣколко столѣтия; но множество отъ тие памѣтници сж са сжхраниле въ руските списки, които заедно съ това ни даватъ възможностъ да си представиме до колко е била распространена старо-българската литература по сичките области на древното православно славянство. Повечето пжти ние не знаеме и хронологията на тие памѣтници, така щото сръдне-българ-